

Arrest

nr. 71 618 van 9 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat R. VAN DE SIJPE, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Z. M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 23 maart 1964 in de Kazakse plaats Pervomaevska.

Sinds 1995 woonde u echter in Tsjetsjenië.

In 1997 huwde u op traditionele wijze met K. I. (...) (O.V. 6.526.093). Op 22 september 2000 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

U was te werk gesteld als chauffeur bij een bedrijf en beschikte hiertoe over een eigen minibus.

U kende een eerste maal problemen met uw autoriteiten in het begin van de lente van 2001.

U werd toen van thuis uit door militairen meegenomen omdat u destijds, meer bepaald in 1999, onderdak had geboden aan verschillende familieleden en hun vrienden, die deelnamen aan terroristische acties. U werd overgebracht naar een onbekende plaats, waar u gedurende 3 dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld werd. Uiteindelijk kwam u vrij door toedoen van een Tsjetsjeense militair nadat u uw belagers de naam van enkele rebellen had gegeven. Uw broers betaalden hiervoor 3000 dollar aan losgeld.

Na deze arrestatie kende u lange tijd geen problemen meer.

In het voorjaar van 2005 bracht u op vraag van A. M. (...) en S. M. (...) (O.V. 6.521.413) één van hun familieleden, R. M. (...), die officieel gezocht werd, met uw minibus naar de Tsjetseense grens.

Toen korte tijd later een van R. M. (...) familieleden gearresteerd werd, besloot u op aanraden van A. M. (...) en S. M. (...) samen met uw gezin tijdelijk naar de regio Rostov te verhuizen. De gearresteerde was immers op de hoogte van het feit dat u R. M. (...) hulp had geboden en indien hij u verraadde, zou u eveneens in de problemen komen.

Tot 2007 verbleef u bijgevolg bij uw oudste broer in de regio Rostov, waar u in die periode ook officieel geregistreerd was.

Eigenlijk wilde u liever naar het buitenland vertrekken, maar aangezien u er niet in slaagde een internationaal paspoort te krijgen, keerde u in het voorjaar van 2007 samen met uw gezin opnieuw naar Tsjetsjenië terug en hervatte er uw leven.

Op 15 oktober 2009 werd u onderweg naar huis tegengehouden door een politieagent, die uw documenten wilde controleren. U had uw paspoort echter thuis gelaten en vroeg of de agent u met de wagen wilde meenemen naar uw huis om daar uw documenten te bekijken. De agent ging akkoord en u stapte in de auto, waarin nog een andere agent zat. Maar in plaats van naar uw huis reed de wagen naar een afgelegen stortplaats. Daar stopte de wagen en begonnen ze op u in te praten. Ze zeiden dat ze op de hoogte waren van het feit dat u in 1999 onderdak had geboden aan rebellen en u in 2005 een lift had gegeven aan R. M. (...), maar wilden u de kans geven om uw trouw aan de overheid te bewijzen. Hiertoe moest u hen tweewekelijks informatie doorspelen over As. M. (...), zoniet zouden u en uw gezin gevaar lopen. U moest eveneens een document ondertekenen om uw samenwerking met de politie te bevestigen, waarna de politie u liet gaan. Thuisgekomen vertelde u uw vrouw na veel aandringen wat er aan de hand was.

Samen besloten jullie dat het beter zou zijn om weg te gaan.

Maar die nacht moest uw vrouw omwille van zenuwproblemen opgenomen worden in het ziekenhuis, waar ze tot 26 oktober 2009 verbleef.

Na haar ontslag uit het ziekenhuis bracht u haar samen met de kinderen naar uw schoonouders in Alchan-Kala.

Zelf vertrok u naar de Russische regio Rostov, waar 2 van uw broers verbleven. Uiteindelijk dook u tot aan uw vertrek onder bij een vriend van hen.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 7 november 2009.

Vanuit de Russische regio Rostov reisde u met een minibus naar de Oekraiëense stad Uzhgorod. Daar stapte u over in de laadruimte van een vrachtwagen, die u naar België bracht.

U bereikte België op 12 november 2009.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van deze asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een zogenaamde bijlage 26 quater) aangezien Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van uw echtgenote. Zij keerde echter niet terug naar Polen, maar diende op 13 oktober 2010 voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ook u vroeg die dag voor de tweede keer asiel in België.

Na uw vertrek uit Rusland kwamen er midden november 2009 politieagenten van de Staropromislovski ROVD naar uw huis en dat van uw broer om naar u te vragen. Begin 2011 kwamen er mensen van de burgerlijke stand naar uw voormalige woning, die na uw vertrek verhuurd werd. Aan de huurders werden vragen gesteld over uw verblijfplaats. Ook op uw werk zou naar u gevraagd zijn."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Z. M., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die

Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, die wilden dat u met hen als informant zou samenwerken. Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs aanreiken van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat u te werk gesteld was als chauffeur van een minibus bij het bedrijf Fara. U beschikte hiertoe over een eigen minibus (CGVS, p. 3).

Noch aangaande uw tewerkstelling noch aangaande uw minibus kon u de Belgische asielinstanties enig document aanreiken. Het was nochtans met deze minibus dat u in 2005 R. M. (...), die door de autoriteiten gezocht werd, had vervoerd. Voorts gaf u aan dat u in 2001 reeds door de autoriteiten gearresteerd, vastgehouden en mishandeld werd omdat u in 1999 onderdak had geboden aan rebellen. Uiteindelijk kwam u na 3 dagen vrij tegen betaling van 3000 dollar aan losgeld (CGVS, p. 12-13). Ook hiervan kon u geen enkel document voorleggen.

U legde wel een fax van een convocatie voor, waarvan de authenticiteit echter niet kan worden nagegaan. Niettemin zijn er enkele inhoudelijke en vormelijke aanwijzingen die hoe dan ook twijfels doen rijzen over de echtheid van dit document. Zo bevat de convocatie geen hoofding met vermelding van de uitreikingsinstantie en staat evenmin aangegeven in het kader van welke zaak u zich dient aan te melden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds ernstig ondermijnd.

Voorts maakte u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel en gegrond risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen.

Zo heeft er zich sinds 2009 niets meer voorgedaan in verband met de door u aangehaalde problemen, niettemin de autoriteiten ermee bedreigd hadden u en uw gezin in gevaar te brengen indien u zou weglopen en u een document had ondertekend dat u ertoe verbond met hen samen te werken (CGVS, p. 6 en 8). Ze hadden u tevens gewaarschuwd dat u ook uw huis kon verliezen indien u samen met uw gezin trachtte te vluchten (CGVS, p. 8).

U haalde wel aan dat ongeveer een maand voor uw interview bij het Commissariaat-generaal medewerkers van de Burgerlijke Stand naar uw voormalige huis waren gegaan om er naar uw verblijfplaats te informeren. Dit is echter onvoldoende om in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

U vermeldde daarnaast dat er in uw afwezigheid een convocatie werd afgeleverd (CGVS, p. 4) volgens dewelke u zich op 4 november 2009 bij de ROVD Staropromyslovski diende aan te melden in de hoedanigheid van beschuldigde en waarvan u eveneens een fax overhandigde.

Merkwaardig genoeg werden er nadien geen convocaties meer bezorgd (CGVS, p. 4) en werd u nooit veroordeeld of aangeklaagd voor een rechtbank (CGVS, p. 14). De autoriteiten hadden er nochtans mee bedreigd u in geval van weigering zelf te beschuldigen (CGVS, p. 8).

U zei tot slot dat zowel uw broer in Grozny als de nieuwe bewoners van uw voormalige woning politieagenten van de ROVD Staropromyslovski over de vloer kregen (CGVS, p. 3). Beide bezoeken vonden echter plaats in november 2009 (CGVS, p. 3 en 4). Nadien werden ze bovendien niet meer lastiggevallen (CGVS, p. 3 en 4). Ook bij uw werkgever werd er naar u geïnformeerd. Eind 2009 kwamen er immers onbekenden naar uw werk, die er naar u vroegen (CGVS, p. 4). U had echter geen idee wie deze mensen waren en ook in dit geval was er slechts sprake van 1 bezoek (CGVS, p. 4). Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag maar ook de ernst van uw vrees in belangrijke mate aangetast.

Aangaande uw reisroute ten slotte vertelde u dat u vanuit de Oekraïense stad Uzhgorod met een vrachtwagen naar België was gereisd. U bevond zich in de laadruimte van de vrachtwagen en kende geen problemen (CGVS, p. 11-12), niettemin u niet over een internationaal Russisch paspoort beschikte (CGVS, p. 5). De goederen werden onderweg immers nooit gecontroleerd.

Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig, te meer omdat er geen afspraken zouden zijn gemaakt over wat u moest doen in geval van controle (CGVS, p. 12).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone strenge identiteitscontroles plaatsvinden. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte gebracht heeft over wat hij dient te zeggen of te doen indien er een controle plaatsvindt.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een brief van S. M. (...)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands paspoort en rijbewijs alsook uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Aan de brief van S. M. (...) kan geen objectieve waarde gehecht worden, gelet op het feit dat u destijds een van zijn familieleden hebt geholpen (CGVS, p. 14).

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, K. I. (...) (O.V. 6.526.093), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. I., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 28 november 1978 in het Tsjetsjeense dorp Alchan-Kala.

In de winter van 2000 raakte u gewond bij een bombardement in het dorp Alkhazurovo, waardoor u tot op vandaag nog steeds problemen ondervindt.

Op 26 september 2000 huwde u officieel met Z. M. (...) (O.V. 6.526.093).

In datzelfde jaar vertrokken jullie uit veiligheidsoverwegingen tijdelijk naar de regio Rostov omdat jullie onderdak geboden hadden aan familieleden, waaronder een rebel.

In 2001, kort na jullie terugkeer naar Tsjetsjenië, werd uw man door Russische militairen meegenomen en gedurende 3 dagen vastgehouden. In 2005 liepen jullie opnieuw gevaar omdat uw man een rebel had vervoerd.

Daarom vertrokken jullie opnieuw naar Rostov.

Zelf keerde u in de lente van 2005 echter tijdelijk naar Tsjetsjenië terug omdat uw vader een infarct gehad had. Omwille van uw moeilijke zwangerschap bleef u uiteindelijk tot de bevalling in Tsjetsjenië en pas een maand erna keerde u terug naar uw gezin in Rostov.

In 2007 wilden jullie de Russische Federatie reeds verlaten.

Omwille van paspoortproblemen was dit echter onmogelijk, zodat jullie besloten toch naar Tsjetsjenië terug te keren in de hoop dat de situatie er ondertussen genormaliseerd zou zijn. Een tijd lang was het ook rustig, maar op 15 oktober 2009 werd uw man onderweg naar huis opnieuw meegenomen. Een auto met medewerkers van de ROVD stopte naast hem en de inzittenden vroegen om zijn paspoort. Uw man had zijn paspoort echter niet bij zich en vroeg of hij mocht meerijden om het thuis te gaan halen. De inzittenden gingen akkoord, maar in plaats van uw man naar huis te brengen, brachten ze hem naar een plaats buiten het dorp, waar hij geslagen en onder druk gezet werd. Ze verplichtten uw man om als informant voor hen te gaan werken, zoniet zou hij alles kwijtraken. Toen uw man die avond naar huis kwam, merkte u dat er iets mis was, maar hij wilde niet vertellen wat er aan de hand was. U raakte uiteindelijk zodanig in paniek dat u met een ambulance moest worden overgebracht naar het ziekenhuis, waar u tot 26 oktober 2009 verbleef. De volgende dag bracht uw man u en de kinderen naar uw vader in Alchan-Kala.

Zelf ging hij op zoek naar een veilig onderkomen en beloofde later contact met u op te nemen.

Via zijn broer vernam u dat uw man de Russische Federatie begin november 2009 verlaten had, waarna u besloot hem achterna te reizen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 9 december 2009. Vanuit Grozny reisde u samen met uw kinderen met de trein naar Moskou, waar u overstapte op een trein naar Brest. Vanuit Brest reisden jullie vervolgens met de trein naar Polen. In Polen namen jullie een taxi richting België. Als gevolg van een ongeval bereikten jullie België echter pas op 22 december 2009.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van deze asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een zogenaamde bijlage 26 quater) aangezien Polen verantwoordelijk was.

U keerde echter niet naar Polen terug, maar vroeg op 13 oktober 2010 een tweede maal asiel aan in België."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. I., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8 en CGVS man, p. 15).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, Z. M. (...) (O.V. 6.526.093), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, Z. M. (...) (O.V. 6.526.093), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, die wilden dat u met hen als informant zou samenwerken.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs aanreiken van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u te werk gesteld was als chauffeur van een minibus bij het bedrijf Fara. U beschikte hiertoe over een eigen minibus (CGVS, p. 3). Noch aangaande uw tewerkstelling noch aangaande uw minibus kon u de Belgische asielinstanties enig document aanreiken. Het was nochtans met deze minibus dat u in 2005 R. M. (...), die door de autoriteiten gezocht werd, had vervoerd. Voorts gaf u aan dat u in 2001 reeds door de autoriteiten gearresteerd, vastgehouden en mishandeld werd omdat u in 1999 onderdak had geboden aan rebellen. Uiteindelijk kwam u na 3 dagen vrij tegen betaling van 3000 dollar aan losgeld (CGVS, p. 12-13). Ook hiervan kon u geen enkel document voorleggen. U legde wel een fax van een convocatie voor, waarvan de authenticiteit echter niet kan worden nagegaan. Niettemin zijn er enkele inhoudelijke en vormelijke aanwijzingen die hoe dan ook twijfels doen rijzen over de echtheid van dit document. Zo bevat de convocatie geen hoofding met vermelding van de uitreikingsinstantie en staat evenmin aangegeven in het kader van welke zaak u zich dient aan te melden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Voorts maakte u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel en gegrond risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo heeft er zich sinds 2009 niets meer voorgedaan in verband met de door u aangehaalde problemen, niettemin de autoriteiten ermee bedreigd hadden u en uw gezin in gevaar te brengen indien u zou weglopen en u een document had ondertekend dat u ertoe verbond met hen samen te werken (CGVS, p. 6 en 8). Ze hadden u tevens gewaarschuwd dat u ook uw huis kon verliezen indien u samen met uw gezin trachtte te vluchten (CGVS, p. 8). U haalde wel aan dat ongeveer een maand voor uw interview bij het Commissariaat-generaal medewerkers van de Burgerlijke Stand naar uw voormalige huis waren gegaan om er naar uw verblijfplaats te informeren. Dit is echter onvoldoende om in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. U vermeldde daarnaast dat er in uw afwezigheid een convocatie werd afgeleverd (CGVS, p. 4) volgens dewelke u zich op 4 november 2009 bij de ROVD Staropromyslovski diende aan te melden in de hoedanigheid van beschuldigde en waarvan u eveneens een fax overhandigde. Merkwaardig genoeg werden er nadien geen convocaties meer bezorgd (CGVS, p. 4) en werd u nooit veroordeeld of aangeklaagd voor een rechtbank (CGVS, p. 14). De autoriteiten hadden er nochtans mee bedreigd u in geval van weigering zelf te beschuldigen (CGVS, p. 8). U zei tot slot dat zowel uw broer in Grozny als de nieuwe bewoners van uw voormalige woning politieagenten van de ROVD Staropromyslovski over de vloer kregen (CGVS, p. 3). Beide bezoeken vonden echter plaats in november 2009 (CGVS, p. 3 en 4). Nadien werden ze bovendien niet meer lastiggevallen (CGVS, p. 3 en 4). Ook bij uw werkgever werd er naar u geïnformeerd. Eind 2009 kwamen er immers onbekenden naar uw werk, die er naar u vroegen (CGVS, p. 4). U had echter geen idee wie deze mensen waren en ook in dit geval was er slechts sprake van 1 bezoek (CGVS, p. 4). Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ook de ernst van uw vrees in belangrijke mate aangetast.

Aangaande uw reisroute ten slotte vertelde u dat u vanuit de Oekraïense stad Uzhgorod met een vrachtwagen naar België was gereisd. U bevond zich in de laadruimte van de vrachtwagen en kende geen problemen (CGVS, p. 11-12), niettemin u niet over een internationaal Russisch paspoort beschikte (CGVS, p. 5). De goederen werden onderweg immers nooit gecontroleerd. Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig, te meer omdat er geen afspraken zouden zijn gemaakt over wat u moest doen in geval van controle (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone strenge identiteitscontroles plaatsvinden. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte gebracht heeft over wat hij dient te zeggen of te doen indien er een controle plaatsvindt. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een brief van S. M. (...)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands

paspoort en rijbewijs alsook uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Aan de brief van S. M. (...) kan geen objectieve waarde gehecht worden, gelet op het feit dat u destijds een van zijn familieleden hebt geholpen (CGVS, p. 14).

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, K. I. (...) (O.V. 6.526.093), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochters en twee medische attesten op uw naam, waarvan één afkomstig uit België en één uit de Russische Federatie) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw dochters en uw zoon bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Uit het Russische attest op uw naam blijkt dat u tussen 16 oktober 2009 en 26 oktober 2009 opgenomen was in het Stedelijk Ziekenhuis nummer 7 in Grozny, wat evenmin betwijfeld wordt. Aangaande het medische attest uit België ten slotte dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat het een oneigenlijk attest betreft dat bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag tot humanitaire regularisatie. Dit attest vermeldt dat u aan een chronische vorm van PTSS (Posttraumatische Stress-Stoornis) lijdt als gevolg van herhaaldelijke blootstelling aan fysiek geweld tegen uzelf en uw familie. Dit attest geldt echter geenszins als een formeel bewijs van de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u in het kader van uw asielaanvraag ook meermaals melding maakte van medisch-psychologische problemen (CGVS, p. 5 en 6-7). Er dient echter vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 18 oktober 2011 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna vreemdelingenwet), alsook een schending “van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)”.

Ze roepen tevens een schending in van de materiële motiveringsplicht “doordat het Commissariaat-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het relaas (en de documenten) van verzoekers” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekers herhalen de argumentatie van de bestreden beslissing omtrent het ontbreken van een tastbaar bewijs. Ze zijn van oordeel dat de commissaris-generaal *“geheel ten onrechte”* stelt dat hun problemen niet aannemelijk worden gemaakt door middel van hun verklaringen, noch door middel van de voorgelegde documenten.

Ze laten gelden dat er geen reden is om aan hun verhaal te twijfelen, *“zelfs bij afwezigheid van objectief materiële bewijsstukken van de concrete gebeurtenissen”*. Ze stellen dat immers algemeen wordt aanvaard dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen vormen van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn; dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten en dat er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden mogen voorkomen in hun relaas; dat, wanneer men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend. Verzoekers stellen vervolgens dat er geen dergelijke tegenstrijdigheden of vaagheden voorkomen in hun relaas en merken op dat de commissaris-generaal *“de gebeurtenissen op zich, zoals door verzoekers uiteengezet, niet betwist, doch enkel het feit dat zij er geen materiële bewijsstukken van voorleggen”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Ze zijn tevens van mening dat hun relaas *“afdoende coherent, omstandig en mogelijk”* is om als waarachtig te beschouwen; volgens hen past hun relaas *“volledig in de lijn met de informatie aangaande Tsjetsjenië zoals uiteengezet in het administratief dossier”*.

Dienaangaande verwijzen zij naar een arrest van de Raad en stellen dat zelfs indien er enkele onduidelikheden of vaagheden worden gevonden in hun relaas, *“dan nog had de commissaris-generaal het voordeel van de twijfel aan verzoekers moeten toekennen”*.

Verzoekers wijzen op de documenten die ze voorleggen. Zij leggen bovendien een verklaring voor van de directeur van het bedrijf “Fara”, waaruit volgens verzoekers blijkt dat verzoeker als chauffeur werkzaam was van 1 mei 2007 tot 1 oktober 2009.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers hun vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk kunnen maken, wijzen deze er op dat ze bij hun verzoekschrift een convocatie voorleggen, met name een *“convocatie door de onderzoeksrechter van de onderzoeksafdelingen van de Staropromyslovsky ROVD (streekafdeling van Binnenlandse Zaken)”* (zie het verzoekschrift, p. 6) zodat verzoeker niet alleen werd opgeroepen om te verschijnen op het onderzoeksbureau op 4 november 2009, maar ook nog tijdens de asielpcedure in België, in zijn land van herkomst op 24 mei 2011 werd geconvoceerd. Verzoekers stellen ook nog dat het niet gebruikelijk is dat wordt meegedeeld in het kader van welke zaak men zich dient aan te melden.

De commissaris-generaal toont volgens verzoekers de gegrondheid van zijn twijfel aangaande de documenten niet aan; er is volgens hen trouwens ook geen reden om aan de authenticiteit van de documenten te twijfelen.

Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing aangaande de reisroute, achten verzoekers het *“weinig redelijk”* om hun verklaringen dienaangaande af te wijzen omdat ze geen afspraken maakten met de smokkelaars en leggen uit dat *“indien verzoekers immers zouden worden ontdekt in de laadruimte van een vrachtwagen zou geen enkele verklaring volstaan”* (zie het verzoekschrift, p. 6). Ze vinden het hoegenaamd *“niet bevreemdend dat aan verzoekers enkel werd meegedeeld zich in stilte schuil te houden zodat zij niet zouden worden ontdekt”*.

Betreffende het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers internationaal paspoort wordt achtergehouden, antwoorden ze dat er in dat geval een stempel zou staan in zijn intern paspoort die op de aflevering van een internationaal paspoort wijst. Verzoekster verklaart wel een dergelijk paspoort te hebben gehad maar dit in Polen te hebben moeten achterlaten. Volgens verzoekers had de commissaris-generaal dan ook moeten vaststellen dat er geen stempel stond in verzoekers binnenlands Russisch paspoort, aangezien hiervan kopieën werden genomen.

Verzoekers besluiten dat er sprake is van een schending van het *“beginsel van de zorgvuldigheidsplicht”*, minstens dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht aangezien het bovenstaande *“duidelijk niet is nagegaan”* in verzoekers intern paspoort en er ten onrechte werd van uit gegaan dat verzoeker een internationaal paspoort had.

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; er is volgens hen *“duidelijk sprake van een risico op onmenselijke behandeling in hoofde van verzoeker”*.

Ze herhalen dat verzoeker het slachtoffer werd van de Tsjetsjeense ordediensten en verwijzen naar het administratief dossier waaruit blijkt dat de autoriteiten geen geweld schuwen bij hun strijd tegen de rebellen. Uit informatie zou tevens blijken dat *“personen gelieerd aan de rebellenbeweging een risico lopen op problemen met de autoriteiten”*.

Verzoekers besluiten dat het onmenselijk is om hen te doen terugkeren naar Tsjetsjenië, waar ze geconfronteerd zullen worden met dezelfde problemen als voorheen.

Verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te hervormen en van hen in hoofdde de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, K. I., zich baseert op het asielrelaas van verzoeker, Z. M. (zie ook het verzoekschrift, p. 3) de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De uiteenzetting van verzoekers over de bewijslast en hun beweringen dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen vormen van hun hoedanigheid van vluchteling en dat hen het voordeel van de twijfel moest worden toegekend, worden niet aangenomen.

De Raad herhaalt dat verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, maar dit enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn; ook het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. In casu werd het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig bevonden. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad van State dienaangaande kan deze ongeloofwaardigheid niet ombuigen; tot op heden hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie immers geen precedentwaarde (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Verzoekers leggen een verklaring voor van de directeur van het bedrijf Fara, waaruit volgens hen blijkt dat verzoeker als chauffeur werkzaam was in het bedrijf van 1 mei 2007 tot 1 oktober 2009 en waarin

tevens de nummerplaat van zijn voertuig vermeld wordt. De Raad stelt vast dat dit document niet gedateerd is en dat het duidelijk is opgesteld op vraag van verzoeker.

Ze leggen eveneens twee convocaties voor, met de meldingsdata van 4 november 2009 en 24 mei 2011. Deze stukken zijn echter evenmin gedateerd en bevatten geen hoofding met vermelding van de uitreikende instantie; er staat evenmin vermeld in het kader van welke zaak verzoeker zich moet aanmelden.

Waar verzoekers laten gelden dat het niet gebruikelijk is dat wordt meegedeeld in het kader van welke zaak men zich dient aan te melden, wijst de Raad er op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat deze convocaties zodoende niet kunnen aantonen welke problemen verzoeker had in zijn land van herkomst en evenmin zijn voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk kunnen maken.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers niet aantonen waarom ze dit tewerkstellingsattest en de convocaties niet vroeger in de procedure hebben neergelegd of konden neerleggen.

Bijgevolg hecht de Raad geen bewijswaarde aan de voorgelegde stukken en kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers niet herstellen.

Waar de bestreden beslissing het ongeloofwaardig acht dat verzoekers geen afspraken maakten met de smokkelaar over grenscontroles, antwoorden verzoekers dat *“indien verzoekers immers zouden worden ontdekt in de laadruimte van een vrachtwagen zou geen enkele verklaring volstaan”* en dat *“aan verzoekers enkel werd meegedeeld zich in stilte schuil te houden zodat zij niet zouden worden ontdekt”*. Deze beweringen doen echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat de smokkelaar zijn “klanten” niet op de hoogte bracht over wat te zeggen of te doen bij een controle, gelet het risico op sancties voor de smokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers.

Betreffende het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort achtergehouden, verklaren ze dat in geval van aflevering ervan een stempel zou staan in zijn nationaal paspoort. Verzoeker toont echter niet aan dat er een stempel werd geplaatst zodat hij het vermoeden niet weerlegt. Hij toont niet aan dat het *“beginsel van de zorgvuldigheidsplicht”* of de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers geen poging ondernemen om de overige vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

De motivering aangaande het gebrek aan bewijs van de arrestatie, vasthouding en mishandeling door de autoriteiten in 2001 en van het losgeld dat betaald werd naar aanleiding van die arrestatie blijft dan ook staande en de Raad neemt deze over.

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij wanneer hij vaststelt dat niettegenstaande volgens de verklaringen van verzoeker de autoriteiten ermee dreigden hem en zijn gezin te schaden indien hij zou weglopen (zie het gehoorverslag van 2 maart 2011, p. 6 en 8) en hem waarschuwden dat hij zijn huis kon verliezen indien hij samen met zijn gezin trachtte te vluchten (zie het gehoorverslag, p. 8), er geen effectieve uitvoering kwam, en dit zich aldus tegen de geloofwaardigheid van verzoeker keert.

Ook het feit dat verzoeker nooit veroordeeld of aangeklaagd werd voor een rechtbank (zie het gehoorverslag, p. 14) terwijl de autoriteiten er nochtans mee hadden gedreigd hem in geval van weigering zelf te beschuldigen (zie het gehoorverslag, p. 8), keert zich tegen hem.

De verklaring van verzoeker dat ongeveer een maand vóór zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, beampten van de dienst Burgerlijke Stand naar zijn voormalig woonst zijn gekomen om er naar zijn verblijfplaats te informeren, dat zowel zijn broer in Grozny als de nieuwe bewoners van zijn huis politieagenten van de ROVD Staropromyslovski over de vloer hebben gekregen (zie het gehoorverslag, p. 3) en dat ook bij de werkgever van verzoeker naar hem navraag werd gedaan, is volgens de Raad – zo dit alles zich al zou hebben voorgedaan- onvoldoende zwaarwichtig om tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te besluiten.

Verzoekers gaan in hun verzoekschrift evenmin in op de argumentatie van de commissaris-generaal aangaande de ongeloofwaardigheid van hun reisroute.

De verklaring van verzoeker dat hij de reis doorbracht in de laadruimte van een vrachtwagen en aan de grensovergang geen problemen te hebben gekend (zie het gehoorverslag, p. 11-12) niettegenstaande hij niet over een internationaal paspoort beschikte (zie het gehoorverslag, p. 5), wordt niet aangenomen. Inderdaad uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, strenge identiteitscontroles plaatsvinden.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn internationaal paspoort, waarvan hij beweerde er nooit een gehad te hebben (zie het gehoorverslag, p. 5), bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte

informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden. Verzoeker bleek niet in staat (zie hoger) dit vermoeden te lichten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoeker, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens hun verhoren op 2 maart 2011 in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de in de beslissing opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissingen staan geenszins inkennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunen.

Er is dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE